

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **L. H. Y.,** zast. Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou, se sídlem v Praze, Jindřišská 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 3. 2004, č. j. 30 Az 366/2003 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 9. 2003, č. j. OAM-3084/VL-10-K04-2003. Tímto rozhodnutím žalovaného nebyl stěžovatelce udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2, a podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) a současně bylo vysloveno, že na stěžovatelku se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 tohoto zákona.

Současně s kasační stížností požádala stěžovatelka o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V žalobě, která směřovala proti uvedenému rozhodnutí, pak stěžovatelka v obecné rovině namítala porušení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení

(správní řád), a § 12 a § 91 zákona o azylu. Pokud jde o skutkové důvody odkázala toliko na žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru k důvodům pro udělení azylu a ostatní spisový materiál. Požadovala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

V následném rozsudku dospěl krajský soud obdobně jako správní orgán k závěru, že stěžovatelka domovskou zemi neopustila z důvodů upravených zákonem o azylu, tj. v důsledku pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu). Soud shledal, že v daném případě stěžovatelka jako důvody své žádosti o udělení azylu označené důvody neuváděla; uváděla toliko problémy z důvodu příslušnosti k sektě Falun Gong, resp. problémy s mafií, které podle krajského soudu nelze pod důvody vymezené zákonem o azylu podřadit. Stejně tak krajský soud neshledal ani naplnění § 14 zákona o azylu, kdy uvedl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, přičemž je výhradně na posouzení žalovaného správního orgánu, který musí mít dostatek shromážděných důkazů; stěžovatelka se přitom podle krajského soudu udělení azylu dle § 14 zákona o azylu ani výslovně nedomáhala. Krajský soud se proto zcela ztotožnil s právním názorem a závěrem žalovaného správního orgánu a v označených námitkách stěžovatelce nepřisvědčil. Na základě výše uvedených argumentů pak Krajský soud v Hradci králové žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, ve které namítá stížnostní důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedla, že byla pro svou příslušnost k sociální skupině (sektě Fa-lun-kun) perzekuována, přičemž Krajský soud v Hradci Králové toliko konstatoval, že neshledal důvody pro udělení azylu, avšak toto stanovisko již blíže nezdůvodnil. Stejně tak vytýkala žalovanému správnímu orgánu, že nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci, a že se nezabýval udělením humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, čímž porušil § 3 odst. 3 a 4 a § 46 správního řádu; důsledně se nezabýval důvody zvláštního zřetele. Požadovala zrušení napadaného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy; odkázal na správní spis a související judikaturu. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátkou.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovatelce azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelkou.

Z důvodu, že stěžovatelka za tento důvod označila důvod vymezený pod písm. a) § 103 odst. 1 s. ř. s., tedy nesprávné právní posouzení právní otázky soudem, je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu významu tohoto důvodu. Nejvyšší správní soud především obecně poznamenává, že nesprávné posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Taková pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové neshledal.

Stěžovatelka konkretizovala své námitky ve spojení s označeným stížnostním bodem tak, že pro svou příslušnost k sociální skupině (sektě Fa-lun-kun) byla perzekuována, přičemž Krajský soud v Hradci Králové toliko konstatoval, že neshledal důvody pro udělení azylu, avšak toto stanovisko již blíže nezdůvodnil.

Nejprve je k této námitce podle Nejvyššího správního soudu třeba uvést, že podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující podstatné skutečnosti: Z návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 28. 6. 2003 vyplynulo, že stěžovatelka jako důvod opuštění domovské země uváděla problémy pro svou příslušnost k sektě „Falungong“, a problémy s mafií, od které si vypůjčila peníze. Z protokolu o pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu ze dne 29. 8. 2003 pak vyplynulo, že ji pronásledovala domovská policie kvůli cvičení „Falungong“. Dále bylo zjištěno, že stěžovatelka se pokoušela o vstup do Spolkové republiky Německo a při překročení hranice byla zadržena. Stejně tak je zřejmé, že stěžovatelka se se svými problémy na domovské orgány neobrátila, žádné problémy přitom se státními orgány neměla, a o azyl na území České republiky nepožádala bezprostředně po vstupu na území České republiky. Na závěr protokolu pak stěžovatelka svým podpisem potvrdila, že byla seznámena s obsahem protokolu, (za přítomnosti tlumočníka v čínském jazyce), souhlasí s ním a nežádá doplnění ani změny.

Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatelky, vycházel správní orgán, jakož i krajský soud a jejich závěr o tom, že stěžovatelka v žádosti neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů

uvedených zákonem o azylu, tak plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení; Nejvyšší správní soud s těmito závěry rovněž souhlasí. S odkazem na svou konstantní judikaturu, resp. na znění ustanovení § 2 odst. 5 zákona o azylu doplňuje, že vyhrožování a fyzické napadání ze strany soukromé osoby, případně údajné pronásledování za příslušnost k určité sektě, navíc za situace, kdy se stěžovatelka se svými problémy účinně neobrátila na domovské orgány, ani toto pronásledování neprokázala, resp. ani nevyplynulo z existujících dokumentů o situaci v domovské zemi, nelze považovat za důvod pro udělení azylu. Skutkový stav byl přitom žalovaným správním orgánem zjištěn dostatečně a stejně tak Krajský soud v Hradci Králové podle Nejvyššího správního soudu své závěry dostatečně odůvodnil.

K námitkám týkajícím se naplnění § 14 zákona o azylu, tedy k udělení humanitárnímu azylu, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, mohou správní soudy přezkoumávat rozhodnutí správních orgánů vydané v návaznosti na ustanovení § 14 zákona o azylu pouze omezeně, a to z hlediska jeho mezí, popř. z hlediska jeho případného zneužití. Udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu je tak na volné úvaze správního orgánu, přičemž však tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může správní soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), a z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. Lze tedy shrnout, že Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší posuzování, zda v souzené věci došlo k naplnění důvodů hodných zvláštního zřetele, přičemž však stejně jako krajský soud napadané rozhodnutí žalovaného řádně přezkoumal a shledal, že žalovaný správní orgán se situací stěžovatelky zabýval; překročení mezí ani libovůli v rozhodnutí žalovaného však neshledal. Nejvyšší správní soud rovněž poznamenává, že úkolem správního soudu, ač v takzvané plné jurisdikci, je toliko přezkum zákonnosti rozhodnutí, a to s ohledem na meze správního uvážení, a jeho zneužití, jeho úkolem však není suplování správního orgánu při správním uvážení, které je vyhrazeno toliko správnímu orgánu.

Pokud stěžovatelka namítá, že se krajský soud důsledně nezabýval důvody zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, k tomu Nejvyšší správní soud, shodně jako soud krajský, poznamenává, že stěžovatelka se v žalobě přezkoumání udělení humanitárního azylu výslovně nedomáhala, a stejně tak ani neuváděla důvody, pro které by bylo třeba humanitární azyl udělit, a tyto důvody stejně tak nevyplynuly ze správního spisu. Krajský soud se potom otázkou neudělení hunanitárního azylu mohl zabývat jen v mezích žalobních bodů, což také učinil. Ani v námitkách týkajících se neudělení humanitárního azylu tak Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů, přičemž krajský soud správně posoudil, že skutkový stav byl žalovaným správním orgánem zjištěn přesně, důkazy, které si správní orgán opatřil byly úplné a tyto vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy.

V označeném stížnostním důvodu, tedy ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tak Nejvyšší správní soud nemohl stěžovatelce přisvědčit.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu